

Μετάφρασις ΜΗΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ
ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ
ΕΝΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

(Φαίνεται ο βασιλιάς) - Μπαίνει ο πρίγκηπας Γκιαλμάρ.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Πατέρα μου;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Γκιαλμάρ;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Θά ήθελα νά σοῦ μιλήσω, πατέρα μου.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Γιά τί πράμα θά μοῦ μιλήσεις;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Εἶσαι ἄρρωστος, πατέρα μου;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ναί· εἶμαι ἄρρωστος. Λές πὼς γέρασα. Ὅλα μου σχεδὸν τὰ μαλλιά πέσανε· δὲς πὼς τρέμουν τὰ χέρια μου καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω ὄλες τῆς φωτιῆς τῆς κόλασης μέσα στοῦ κεφάλι μου!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Πατέρα μου! φτωχέ μου πατέρα! Ὁ θάπερς νά ταξιδέψης. Νά πὼς μακρὰ ἴσως... Δὲν ξέρω...
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Δὲ μπορῶ νά τσιδέψω!—Γιατί ἤρθες ἐδῶ: Περιμένω κάποιον

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Θά ήθελα νά σοῦ μιλήσω.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Γιά τί;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Γιά τὴν πριγκήπισσα Μολαίν.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Πῶς;—Δὲν ἀκούω πιά γαλῆ.
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Γιά τὴν πριγκήπισσα Μολαίν. Ἡ πριγκήπισσα Μολαίν Ἐνανόρθε.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ἡ πριγκήπισσα Μαλαίν ξανόρθε;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ναί.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Μά αὐτὴ εἶνε πεθαμένη!
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ξανόρθε.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Μά τὴν εἶδα πεθαμένη!
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ξανόρθε.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ποῦ εἶνε;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ἐδῶ.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ἐδῶ, μέσ' τὸ παλάτι;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ναί.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ἀνέβασέ τὴν ἐδῶ! Θέλω νά τὴν ἰδῶ!
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ὅχι ἀκόμα.—Πατέρα μου, δὲ μπορῶ πιά νά πάρω τὴν Ὑγλυάνα.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Δὲν μπορεῖς πιά νά πάρῃς τὴν Ὑγλυάνα;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δὲν ἀγάπησα ποτέ ἄλλη ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα Μαλαίν.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατό, Γκιαλμάρ!.. Γκιαλμάρ!.. Μά τότε αὐτὴ θά φύγῃ!..

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Παί;.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ἡ Ἄννα!
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Θά ἔπρεπε νά τὴν προετοιμάσης σιγὰ σιγὰ.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ἐγώ;—νὸ τὴν προετοιμάσω;—Ἄκου.. μοῦ φαίνεται, πὼς ἀνεβαίνει τὴν σκάλα. Γκιαλμάρ, πρόμηνε!..

(Βγαίνει)

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Πατέρα μου! φτωχέ μου πατέρα!—Αὐτὴ θά σέ κἀνὴ νά πεθάνῃς πρὶν βγῆ ὁ μῆνος.

(Γνωρίζει ὁ βασιλιάς)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Μὴ τῆς 'τὸ λές ἀκόμα!

(Βγαίνει)

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ἡ Ἄννα ἔρχεται ἐδῶ.—Κάμποσες μέρες τώρα μ' ἀκολουθεῖ σάν τὴ σκιά μου (Μπαίνει ἡ βασίλισσα Ἄννα). Καλησπέρα, Κυρία.

ΑΝΝΑ.—Σεῖς εἰστε, Γκιαλμάρ;—Δὲν σ' ἐπερμένω...

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ἡθελε νά σὲς μιλήσω, Κυρία.

ΑΝΝΑ.—Πῶς αὐτὴ ποτέ δὲν εἶχате νά μοῦ πῆτε τίποτε... Εἴμαστε μόνου;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μάλιστα, Κυρία.
ΑΝΝΑ.—Τότε ἐλάτε δῶ. Καθίητε ἐκεῖ.
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δὲν εἶνε παρὰ μιὰ λέξη, κυρία.—Ἀκούσατε ποτέ

νά μιλοῦν γιὰ τὴν πριγκήπισσα Μαλαίν;
ΑΝΝΑ.—Γιὰ τὴν πριγκήπισσα Μαλαίν;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μάλιστα, Κυρία.
ΑΝΝΑ.—Ναί, Γκιαλμάρ. Μά αὐτὴ εἶνε πεθαμένη.
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Λένε πὼς μπορεῖ νά ζῆ.
ΑΝΝΑ.—Μά ὁ βασιλιάς ὁ ἴδιος τὴ σκότωσε.
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Λένε πὼς μπορεῖ νά ζῆ.
ΑΝΝΑ.—Τόσο τὸ καλύτερο γι' αὐτὴ.
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Θά τὴν ἰδῆτε ἴσως.
ΑΝΝΑ.—Στόν ἄλλο κόσμο;
ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Αί!..

(Βγαίνει)

ΑΝΝΑ.—Ποῦ πάτε, Κύριε, μὰ γιατί φεύγετε;—Μά γιατί φεύγετε;

(Βγαίνει)

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

ΣΑΛΑ ΧΟΡΟΥ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

(Φαίνεται ὁ βασιλιάς, ἡ βασίλισσα Ἄννα, ὁ Γκιαλμάρ, ἡ Ὑγλυάνα, ὁ Ἄγκος, κερλες τῆς τιμῆς, αὐλοὶ κλπ. Χοροῦν. Μουσική)

ΑΝΝΑ.—Ἐλάτε ἐδῶ, κύριέ μου! μοῦ φαίνεστε σὰ μεταμορφωμένους ἀπόψε. Ἄστε με νά βῶλῶ τὸ γέρι μου στὴν καρδιά σας. ὦ! χτυπᾷ φτερωμένη σὰ νάθελε νά πετάξῃ δὲν ξέρω πρὸς ποιὸν οὐρανὸ!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Τὸ γέρι σας τὴ συγκρατεῖ, κυρία.

ΑΝΝΑ.—Δὲν καταλοβαίνω... δὲν καταλαβαίνω. Θά μοῦ ἐξηγήσετε σὺτὸ ἀργότερα. (Στὸ βασιλιά). Γιατ' εἰστε θλιμμένοι, κύριε! τί συλλογιζεστε;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ἐγώ; Δὲν εἶμαι θλιμμένος, μὰ γέρασα.

ΑΝΝΑ.—Σωπάτε, μὴ λέτε τέτοια λόγια σὲ μιὰ διασκεδάσι. Θαυμάστε καλύτερα τὸ γιό σας· δὲν εἶν' ὀνειδοθύμιστος ἐστὶ μὲ τὸ μαῖορ μετάξινο καὶ βιολεῖ περιστήθιο; καὶ δὲν διάλεξε γιὰ τὴν κόρη μου ἄριστον ἄντρα;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Κυρία, πῶς στὸν Ἄγκο. Αὐτὸς θά ρίξῃ λίγο νερὸ στὴ σποτιά. Ἐνὸ πεῖς δὲ ρίχνετε σπαρὰ λάδι.

ΑΓΚΟΣ.—Γκιαλμάρ! Γκιαλμάρ! Δὲ σ' ἀναγωνίζω πιά· μὰ ἔχτες τὸ βράδου τί συνέβη;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ἐχτες τὸ βράδου; ὦ, γίνηκαν περιεργα πράματα! Μά προτιμῶ νά μὴ σοῦ μιλήσω ἀκόμα γι' αὐτά. (Ποῦς τὴν Ὑγλυάνα). Ὁ Ἄγκος μοῦ διηγείται μιὰ περιεργὴ περιπέτεια, Ὑγλυάνα.

ΥΓΛΥΑΝΑ.—Ἀλήθεια;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ναί. Πρόκειται γιὰ ἕνα κορίτσι· ἕνα δυστυχισμένο κορίτσι πὼς ἔχασε ἅτι εἶχε καὶ δὲν εἶχε...

ΥΓΛΥΑΝΑ.—ὦ!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Καὶ θέλει νά τὸν πάρῃ παρὰ τὴν θέλησι ὄλων. Τὸν περιμένει κάθε βράδου στὸν κῆπο. Τὸν παρακολουθεῖ σὺτὸ φῶς τῆς σελήνης· δὲν ἔχει πιά μιὰ στυγνὴ ἡσυχία.

ΥΓΛΥΑΝΑ.—Καὶ τί θά κἀνὴ ὁ Ἄγκος;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δὲν ἔξορι τίποτα. Τοῦ εἶπα νά βῶλῃ νά σηκώσουν τίς γόφους καὶ νά ὀρῆσῃ ἕνα ἀνοπὸ στὴν κάθε πόρτα μῆπως ἐπὶ τέλῳ δὲν παρεῖσῃ νὸ κερῶσι. Μά δὲν θέλει.

ΥΓΛΥΑΝΑ. Γιατί;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δὲν ξέρω.—ὦ! ἀναπημένη μου Ὑγλυάνα!

ΑΓΚΟΣ.—(σὺτὸ Γκιαλμάρ). Μὴν ἀνατριχιάσεις μπαίνοντας στὰ ψυχὰ σπύρια τοῦ γάμου.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Θί· τὰ γυμνῶσσε ἀπὸ τολῆτες!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—(αὐτὸ δυνατό). Δὲν βλέπω νά χοροῦν ἐδῶ.

ΑΝΝΑ.—Μά· ἴστω διυθβήματα κοντὰ στοὺς χοροὺς. Κύριέ μου.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Νόμισα πὼς ἤμουν μακρὰ.

ΑΓΚΟΣ.—(σὺτὸ Γκιαλμάρ). Πρόσεξες πὼς ὁ πατέρας σου εἶν'

